

‘Αθηνά, Μικράν Βολιωπούλαν και Πε-
ριβόλι της Καρδιάς. — ή ‘Αφροδίτη τῶν Λυ-
κανυγῶν με τὴν ‘Αμαρυλλίδα, Διονυσιάδα
Πηγήν, Λόγον τῆς Χαίρωντας, Κυκλαμιάν
καὶ ‘Ονειροπόλον Ψυχὴν — ὁ Ναπολέων
Πρώτος με τὴν ‘Οπτασίαν Παραδείσου και
‘Ολυμπον — ὁ Θυμωμένος Κῶνως με τὴν
Νοητὴν Ρωμαίαν και Χαριτωμένο ‘Αγγελ-
λοῦδι — ὁ Σθενελαΐδης με τὸν Δόρον τῶν
Γάνου, ‘Αφροδίτη τῶν Λυκανυγῶν, ‘Αθάφ
Καρδίαν, ‘Αμαρυλλίδα και Φίλημα Σαΐας
— ὁ Βασιλεὺς τῆς Νυκτὸς με τὴν Κυρία
με τὰς Καμελιάς — ὁ Τόλλος ‘Οσιλλίος
με τὸ ‘Ελληνικὸν ‘Εδαφος, Σούρτα Φέρτα,
‘Ασιπία τῆς ‘Αθηνᾶς και ‘Ιρυσὴν Πετα-
λοῦδα — ὁ ‘Ελληνὸς ‘Αθλητὴς με τὴν Ζαπ-
πίδα, Ταπεινὸν Γιασεμὶ, Μυροβόλον Χαρα-
γγὴν, Θεορίην Βροχίην και Παιδικὴν Χαράν
— ὁ Λέων τῆς Χαίρωντας με τὴν Μαστιχοῦδα
Φύσιν, Βασιλίσαν τῶν Κυμάτων, Τρολὸν
Ναυτάκι, ‘Αθροιστικὴν Μοῦμιαν και Μα-
κρολαϊμὴν — ὁ Μικρὸς Βιολιστὴς με τὸν
Μικρὸν Βολιώτην, ‘Ενθυμὸν, ‘Αγροικὴν
Χάρην, Κάμαν και ‘Αμοιβίαν τῶν Κόσμου
— ὁ ‘Ηλιακὴ ‘Ακτις με τὴν ‘Ωχρὴν ‘Ακτι-
ρα, Κόκκινον Κρίνον, Πλοῦτον τῶν Δουναβέ-
ων, Μαρίαν ‘Αντουανέτταν και ‘Ασιπία τῆς
‘Αθηνᾶς — ὁ Μαγευτικὸς Δάσος με τὸν ‘Α-
κτινοβόλον ‘Αστρὸν, Χαμιονιάτικον ‘Ηλιον,
Κόκκινον Κρίνον, ‘Ιππότην τῶν Πηλίων και
Μενελεῖα — ὁ Κρίναρχος τῆς Θαλάσσης με
τὸν Ζὸ Ζὸ, Ζαππίδα, ‘Αθάφ Καρδίαν και
Πικραμένην Καρδοῦλαν — ὁ Μακρολαϊμὴς
με τὴν ‘Αγορατικὴν ‘Εμοστρατείαν, Βασί-
λισσαν τῶν Κυμάτων, Μυροβόλον Χαραγγὴν,
Νοητὴν Ρωμαίαν και Πιρίκκιαν τῆς ‘Ε-
πταλόφου — ὁ ‘Ενδοξὸν Μεσολόγγιον με
τὸν Αἰθέρα, Πειραιεῖον, Μαγευτικὸν Δά-
σος, Ζωόλογον και Κόκκινον Κρίνον — ὁ Με-
γιστεὺς με τὸ Κόκκινον Κρίνον — ὁ Μι-
κρὸς Δέσποτος με τὸ Ζυλιάνον τῆς Νεολαίας,
‘Ηλεκτρικὴν Σπινθηρα ‘Αγγελοῦ τῆς ‘Αγά-
πης, Μικράν Βιολιστριαν και Κορυφὴν τῶν
Παρασοῦ — ὁ Κρόταλος με τὴν Δωρίδα
Παρθένον, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Αἰμο-
σταγὴν Χρωστήρα, Δάτιδα τῆς Δήμητρος και
‘Αθητητὸν Πήλιον — ὁ Φιάκας με τὴν Κι-
τρινην Μάσκαν, Κουκουραροβρεμένην, Πι-
κραμένην Καρδοῦλαν, ‘Αλκυονίδα και Μπαρ-
μπα-Λιγάρδον — ὁ ‘Εφθηός τῶν ‘Αντικυ-
θῶρων με τὴν Μίς Λόγγαν — ὁ Στερένις
τῶν Σούμπερ με τὴν ‘Ηλιακὴν ‘Ακτινα, ‘Α-
γωνιστὸν Ψυχὴν, ‘Αθάφ Καρδίαν και Πι-
κραμένην Καρδοῦλαν — ὁ Δουλοῦδι τῆς
Καρδιάς με τὸ Μαγευτικὸν Δάσος, ‘Αγροτι-
κὴν Χάρην, Βαρβαλγοῦσαν ‘Ορρανήν, Λα-
δόνην και Πτερόεσαν Καρδίαν — ὁ Μυροβό-
λος Χαραγγὴ με τὴν Βασίλισσαν τῶν Κυμά-
των, Ζὸ-Ζὸ, Σθενελαΐδαν, Θυμωμένος Κῶ-
νωπα και Κελαΐδίστραν — ὁ Θεταλομά-
γγης με τὴν Δωρίδα Παρθένον, Βασίλισσαν
τῶν Κυμάτων, Πιρίκκιαν τῆς ‘Επταλόφου,
‘Αθαν τῶν Πηλίων και Ζαππίδα — ὁ Μικρὸς
Ναυαρχὸς με τὴν Βαρβαλγοῦσαν ‘Ορρανήν,
Πικραμένην Καρδοῦλαν και Ροδοδάκτυλον
‘Ηῶ.

ζωὸν δὲν εἴνε ἐνόησεν κανεὶς, διότι τὰρχικά σου
συμπλῆτον με πολλὸν φίλον μου. ‘Ενδοξὸν
Μεσολόγγιον ([ΕΕ] με μεγάλην μου εὐχαρί-
στησιν ἀπέγνωσά τὴν μεταφράσιν του παραμυ-
θίου ἔχεις ἀκόμη γαλλισμοὺς, ἀλλὰ φαίνεται
ὅτι γρήγορα θὰ συνεπιθῇ;) Πεσῆρα τῆς Μπα-
κραϊτας (ἔστειλα) ‘Αποστράπτουτα Μανθῶαν,
(εἶνε συνδρομήτρια, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμὸν τῆς
δὲν εἴπωρὸν νὰ το εἶπω.) Ναυτοπούλαν τῶν
Μεσολόγγου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν
κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθωμα βεβαίως εἰς
τὸν Β' θὰ λογαριασθῇ) ‘Αθαν τῶν Πηλίων (κα-
ταλυπημένην ποῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴν
Μυροβόλον Χαραγγὴν εἰς τὸν Βόλον) Θετα-
λομάγγητα (ἔστειλα) σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι-
ὰ τὰς γράφεις. Μυροβόλον Χαραγγὴν (ἔστειλα
[ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) Καλυβὸν Φαρ-
δοῦλην (ἦτο ἀκόμη καιρός) ‘Ελατον τῶν Αἰγῶν
([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν, τοὺς στίχους και
τὴν συνέχειαν) Δόρον τῶν Γάνου (ὁ ὁποῖός-
ἐφθασεν εἰς Πόρ-Σαΐδ) Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς
‘Αλέξ. Γ. Μακροῦν (ἔλαθον) Στερένιαν τῶν
Σούμπερ (ναί) Μη-με-λησόνει (εὐχαριστῶ
πολύ πάντοτε ἔχεις καιρὸν) Γ. Σουρμὴλιν
(ἔλαθα κ' εὐχαριστῶ εὐχνομα τελειῶν ἀνάρρω-
σιν εἰς τὸν φίλον Θ.Δ.) Ζωηρὸν Δόγρα (ἔγι-
νε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) Μαρίαν Δ. Πεζᾶ (εὐχα-
ριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλάθωμα) ‘Αθαν τῆς ‘Ε-
λευθερίας (ποῦ ὁ ‘Θεὸς στὸν ἀέρα τὴν ἔκα-
με νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλια) [ΕΕ] διὰ τὴν
χαριτωμένην ἐπιστολήν. ‘Εφηβὸν τῶν ‘Αντι-
κυθῶρων, ‘Αφροδίτην τῶν Λυκανυγῶν (σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων και σ'
εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δευτέρω). ‘Αστὴρα
τῶν Βέγγα, Μικρὸν Λέσθιον, Γ. Κ. Τρ. (τὰ ‘Ε-
στειλα) ‘Ειρήνην Σκαρμύβα (τὰ πρὸς συμπλή-
ρωσιν τῶν τόμων σου φυλλᾶδια δύνασαι νὰ προ-
μθευθῇ; ἐκ τοῦ γραφείου μου πρὸς 15 λεπτά
ἕκαστον) Ροδοστάχρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
τὸ ξεπλάθωμα και διὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια) Φά-
ρον τῆς Σινωπῆς (ἔστειλα πάλιν τὰ τρία
φύλλα) Κωνσταντίνον Σημαλα (παραδεχτή) ‘Α-
θῆος τῶν Σολωμῶν (τὸ ἔστειλα τὴν 3‘ Ιουνί-
ου) ‘Αστερόντα ‘Οθραῶν (μὰ δὲν εἶδες τὴν
προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ; στειλὲ τας, θὰ σε
περιμένω) Δαμαλάκι (βεβαίως, ὅποτε και ἂν
γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ, πληροῦται κανεὶς 1 δρ. ὁ κ. Φαί-
δων σ' εὐχαριστῶ) Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕ]
διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) ‘Αμαζόνα τῆς
Βουλώνης ([ΕΕ] διὰ τοὺς τρυφεροὺς στίχους, και
τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) Μεριστέα κτλ... κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 26
‘Ιουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἰσοσεΐα δεκατὴ μετρή τῆς 10 ‘Αυγούστου
‘Ο χάρις τῶν λῶσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διον νὰ γράψωσι
τὰς λῶσεις τῶν ὁ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μὲ εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος
παιδίον 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.

‘Απὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν
ἐγκρητίσεων ‘Ασκήσεων τοῦ 8δου Διαγωνισμοῦ,
ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθῆσῃ μέχρι τέλους τῆς
Β' ‘Εξαμήνιως. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημο-
σιεύσθον τὸν ‘Οκτώβριον.]

302. Δεξιόγραφος.
‘Ενώπιον μίαν πρόθεσιν
Μετ' ἄρθου τι ὄρθον,
Καὶ κίμωνες με τὴν ἔνωσιν
Τιτᾶνα φοβαθόν.
‘Εστὴν ὑπο τῆς Διαμονῆς Σπ. Γαλιῆς

303. Μεταγραμματισμός.
Στὸν βροχίονα τοῦ ἀνθρώπου
Θεὸ με εὐρῆ; ἄντι κόπου.
‘Εάν όμως ἐπιτύχη;
Νὴ μὴ λᾶξῃ; τὸ κεφάλι,
Μὴ βασιλίσα ἀρχαία
Καὶ ὡραία θὰ προβάλλῃ.
‘Εστὴν ὑπο τῆς Πέρας τῆς Μέρας

304. Αἶνιγμα.
‘Όνομα κύριον τὸ ἀρσενικόν μου.
Νόμισμα ξένον τὸ θηλυκόν μου.
‘Εστὴν ὑπο τῶν Τόλων ‘Οσιλλίου

305. Δίξυγον.

Νάντικατασταθῶν οἱ
ἀστέρικοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε
νάγκαιώσκαται: ὁ-
ριστικῶς, ἄνω Μου-
σα, κάτω κράτος τῆς
Εὐρώπης: καθέτως ἐξ
ἀριστέρων κατὰ σέ-
ρᾶν: ποταμός, μήτηρ ἥρωος, θεὸς ἀρχαῖος, ἐ-
πίρρημα χρόνου.

‘Εστὴν ὑπο τῶν ‘Αφίβων τῶν ‘Αστικθῶρων

306. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:
ΦΑΙΧΛ
ΟΥΥΚΣ
ΜΤΗΩΤ

‘Εστὴν ὑπο τῆς Νερανεΐδας

307. Ἀποδοκίχον.
Διὰ τὸ ἀπόστολος Παῦλος, ἔγραψε πρὸς
τοὺς Ρωμαίους;
‘Εστὴν ὑπο τῶν ‘Υψηλῶν ‘Αστων

308. Ποικιλία ‘Ακροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, και
οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν αἶσθημα ἱερὸν:
1, Φωτίζεις. 2, Στρατηγὸς ‘Αθηναῖος. 3,
Νῆσος τῆς ‘Ελλάδος. 4, Μετάλλον. 5, Πόλις
τῆς ‘Ελλάδος.
‘Εστὴν ὑπο τῶν Κροτικῶν
Φωνηεντόλιπον.
*** - τς - τιθς
‘Εστὴν ὑπο τῶν Ταρματούμπα

310. Γρίφος.
11 τῆ ...
‘Εστὴν ὑπο τῶν Πανταχοῦ Παρόντος

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν ‘Ασκήσεων τοῦ φύλλου 20.

206. Νάρκισσος (Νάρ, κί, σός). — 207. Πύρ-
ρος-πυρρός. — 208. ‘Ο Πανσέληνος, ἡ πανσέ-
ληνος.

209. ΛΕΡΝΑΙΑ 210. ΧΑΡΑ
Ε Ω Ρ Ρ Ρ Δ Μ Ω Ξ
Ρ Ω Μ Α Ι Ο Σ Ρ Ω Μ Η
Ν Α Σ Ι Α Σ Η Ρ
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν
Ι Ο Ο Ο 211. Σπεῦθε βρα-
Δ Ρ Ε Ι Ν Ο Η δέως. — 212. ‘Εκ
τῶν ἀρχαίων σχηματίζεται: ε-ν-ε-πρ-ν-ε-σ-γ-ν
= Τοὺς νέους πρὸς τὸ σαγᾶν. Καὶ ἐκ τῶν
μασῶων: ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ (Τὸ Σός, Σο-
λὸμῶν, Νάφθη, Σαΐου, Πόνος, Ρευματισμοί,
Πάτροκλος Νῆσσα, Τελαμών, Σταφυλή,
Γάδβειρα, Ναυσικά.) — 213. ‘Ο Αἶας ἦτο ἀδὴ-
τῶν ‘Οδυσσῶν. — 214. ‘Η Ἰλιερικὴ εἶνε ἀσθέ-
νεια μεταδοτικὴ (μυ-λερ εἰς ἡν-ε-αὐθ ἔν οια
με τὰ-δοτικῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ τὸ τοὺς ἀνδομητὰς μὲς
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος θεός 10 λέξεις, ὁμοῦ και αἱ
ὀλιγοτεταί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

‘Αἰθρὴ ὑπερευχαριστεῖ τὸν ‘Ηλεκτρικὸν
Σπινθηρα και συχαίρει αὐτὸν διὰ τὰς
λαμπράς του ἐξετάσεις. (Δ,95)

Ανταλλάσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικά
δεκτέρια πανταχῶθεν. — Panos N. Pa-
ravanopoulos, Port-Said (Egypte) (Δ,96)

Ανταλλάσω γραμματόσημα πάνταχῶθεν. ‘Α-
πάντησις ἀσφαλεστάτη. — Ἐμμανουὴλ ‘Ηλ.
Τσαμπέλλης, Γραφεῖον Κυρναίου, Βόλος,
Grèce. (Δ,97)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν
και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
‘Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—‘Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
‘Εν ‘Αθῆναις, 10 ‘Ιουλίου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
‘Εν ‘Ελλάδι: λεπ. 15.—‘Εν τῷ ‘Εξωτ.: φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν ‘Αθῆναις
‘Οδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

‘Ετος 26.—‘Αριθ. 30

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

‘Απὸ κληρονομικὸν δίκαιον οὔτε εἴ-
δον εἶχα. Καὶ ὅμως, αὐτὰ πού μου
εἶπεν ὁ Μάριος, τὰ ἐκατάλαβα τόσο κα-
λᾶ, σὲν νὰ ἤμουν τοῦλάχιστον φειγ-
τρία τῆς Νομικῆς.

‘Εκατάλαβα δηλαδὴ ὅτι, ἐνῶ ἕως τὴν
ἡμέραν ἐκείνην ἤμθα πλοῦσιοι, τὴν
ἀλλήν ἡμέραν θὰ ἐξυπνοῦσαμεν ἐν-
τελῶς πένητες. Καλὰ καλὰ δὲν ἐ-
γνώριζα τότε τί σημασίαν ἔχει τὸ
χρῆμα, ἐνθυμεῖμαι ὅμως ὅτι μ' ἐ-
πιπασε ῥῆγος, ὅταν ἐσυλλογίσθηνα
ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐτι ἠμποροῦ-
σαν αἱ συμμαθήτριά μου εἰς τὰς
‘Αθῆνας νὰ με κυτᾶζον με βλέμ-
ματα οἴκτου, και νὰ λέγουν ἀναγε-
ταξὺ τῶν:

— ‘Η Δέσποινα... φτωχοκρί-
το, τὸ καϊμένο!

‘Εγὼ ποτε δὲν εἶχα περιφρονησῆ
τοὺς πτωχοὺς, και πάντοτε ἀπέφευ-
γα νὰ κάμω εἰς τὰ πτωχὰ κορίτσια
που ἐγνώριζα τὸν παραμικρότερον
ὑπανιγμόν διὰ τὴν διαφορὰν τῆς
θέσεώς μου. ‘Ηθ’ ἡλ, ἂν ἦτο δυνα-
τόν, νὰ μὴν ὑπῆρχε καμμία διαφε-
ρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ ζῆ-
τημα τοῦ πλοῦτου. ‘Αλλὰ ἔχουν
ἀρά γε ὅλα τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ αἰ-
σθήματα; ‘Η μήπως, εἰς τὸν οἴ-
κτον που θὰ μου ἐδειχναν αἱ φί-
λαι και γνώριμοί μου, θὰ ὑπῆρχε
καὶ κάποια ὀδὸς περιφρονησεως;

Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴν τὰ
πολυλογῶ, ἐξέστημεν ἔξαφα χωρὶς
περιοσίαν. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

‘Ο πατέρας μας, τὴν ἐποχὴν ποῦ
ἐγνώρισε καί, μετὰ ἀμοιβαίαν συμ-
πάθειαν, ἐνυμφεθῆ τὴν μητέρα
μας, — ὄρρανήν κόρην ἀπὸ τὰς
πρώτας τῆς Σύρου, ἀλλὰ μετ’ ἀσῆ-
μάντων προίκα, — ἦτο και αὐτὸς
πτωχὸς ἀξίωματικός. Εὐτυχῶς ὁ-
μως ἐξῆυσε τότε ὁ ἀδελφὸς του,
μεγαλῆτερὸς του κατὰ δώδεκα ὀλι-

μεγαλείτερα ἀξιώματα, ὑπηρετῶν τὴν
πατρίδα μας, και ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ... ‘Ε-
γὼ θὰ φροντίσω νὰ μὴ μου λείψῃ ποτὲ
τίποτε, διότι ἡ περιουσία μου σώνει καὶ
περισσεύει και διὰ τοὺς δύο!

‘Ημεῖς, τὰ παιδιά, δὲν ἐπροσφῆσασμεν
νὰ γνωρίσωμεν τὸν θεὸν ‘Ανδρέαν. Ἐἶχεν
ἀπαύστην πρὸς πολλῶν ἐτῶν. ‘Ητο ὅμως
κρεμασμένη ἡ μεγάλη εἰκόνα του, ἔργον
ὀνομαστοῦ Εὐρωπαίου ζωγράφου, εἰς τὴν
πιννακὸθῆκα ην, — ἔπως ἐλέγαμεν μί-
αν ἰδιαιτέραν αἰθερῶν
τοῦ πύργου μας, τὴν ὁ-
ποῖαν ὁ πατέρας εἶχε στο-
λίσει, μετὰ διάφορα καλλι-
τεχνήματα τῆς ζωγραφικῆς.
‘Εγνώριζαμεν λι-
πὸν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του
τὸν θεόν, ὁ ὁποῖος ἐφαι-
νετο σὲν νὰ μὲς ἔχῃμο-
γελοῦσε διαρκῶς ἀπὸ μέ-
σα ἀπὸ τὸ πλαίσιον του
με τὴν ἀγαθὴν φυσιο-
γνωμίαν του.

‘Ο θεὸς ‘Ανδρέας εἶ-
χε μείνει ἄγαμος. Τὸ
λάχιστον ἦτο ἄγνωστον
ἂν εἶχε νυμφεθῆ, ἀφοῦ
οὔτε εἰς τὸν πατέρα μας
τὸ εἶχεν ἀνακινώσῃ.
Βαθυγῶν και κατ’ ὀλι-
γον εἶχε μεταφέρῃ ὄλην
τοὴν περιουσίαν — ἐ-
κατομμῦρια, ὡς φαίνεται
— εἰς τὴν ‘Ελλάδα, και
ἡγερὰς κτήματα. Μετα-
ξὺ αὐτῶν ἦτο και τὸ με-
γάλον κτήμα με τὸν πύ-
ργον, ἀπέναντι στοῦν Πό-
ρον, τὸ ὅποιον εἶχε καλ-
λιεργῆσῃ με εἰδικούς γε-
ωπόνους και το εἶχε κά-
μῃ ἀληθινὸν παράδεισον.
‘Όλα αὐτὰ τὰ κτήματα,
καθὼς και ὄλην τὴν κινη-
τὴν περιουσίαν τοῦ θεοῦ
εἰς πρώτογραφα και με-
τρητά, εἶχε κληρονομή-
σῃ ὁ πατέρας μας, ὅταν
ὁ θεὸς ἀπέθανεν αἰφνι-

«Με μισεῖς, δὲν εἶν’ ἐτσι;» (Σελ. 235, στήλ. α’.)

δίας εις την Βραίλαν της Ρουμανίας από συγκαπήν της καρδιάς. Το ελληνικόν πρόξενον της Ρουμανίας έκλεισε τότε τον πατέρα μας να στείλη πληρεξούσιόν του να τα παραλάβη όλα, διότι ο θεός δεν είχε αφήσει διαθήκην.

— Καί ευρέθη τώρα η δικήκη; ήρώτησα τον Μάριον.

— Ευρέθη κάτι άλλο... Ευρέθη ότι ο θεός ήτο υπανδρευμένος και έχει μίαν κόρην, ή οποία ζή και είνε, φυσικά, ή μόνη του κληρονόμος, αφού δεν υπάρχει διαθήκη.

— Καί θά μάς τα πάρη όλα, ύστερα από τόσα χρόνια;

— Καί να θέλη, να μας αφήση τίποτε, απήντησεν ο Μάριος, δεν έχει ακόμη το δικαίωμα, διότι είνε ανήλικος... Ο νόμος της τα δίνει όλα, αλλά αυτή δεν είμπορεί να χαρίση τίποτε. Οι κηδεμόνες της και οι επίτροποι της δεν θ' αφήσουν...

— Μά, δεν έννωθ καλά... Καί έπειτα, — πού ήτον κρυμμένη τόσα χρόνια ή εξαδέλφη μας; Ποιά είνε ή μητέρα της; Ο Μάριος είχαν έτο μνη την απάντησιν εις ναθε μου έρωτησιν.

— Έμαθα λοιπόν τότε ότι ο θεός Ανδρέας, την έποχην περίπου που έγιναν οι γάμοι των ιδιών μας γονέων, είχε νυμφευθή και αυτός εις την Ρουμανίαν. Ο γάμος του είχε γίνη εις ένα χωριό, μακράν από την Βραίλαν, όπου είχε το έμπορικόν γραφείον του. Η σύζυγός που επήρε ήτο χωρική Βλάχα, χωρίς μάρφωσιν και παιδείαν, αλλά ώραιότατη. Δεν ένγνώσθη ποίσι λόγοι και ποίσι περιστάσεις ή άγχασαν τον θεόν Ανδρέαν να κρατήση μυστικόν τον γάμον του, είνε όμως βέβαιον ότι πριν την στεφανωθή, είχε ναταθέσθ εις την Τράπεζαν της Ρουμανίας, εις το Βουκουρέστι, 500 000 φράγκα ως ανήκοντα εις την Μαρίαν κόρην του Κωστικά Β... από το χωριόν Τ... της Βλαχίας.

— Από τον γάμον εκείνον είχε γεννηθή μία κόρη, ή εξαδέλφη μας Φρόσω, ή έποια, την έποχην που ήλθαν τα άσπουδαία νέα, ήτο δεκαετής έτών.

— Η θεία Μαρία — άγνωστον διατί, — δεν έδειξε σημεία ζωής, όταν απέθανεν ο θεός Ανδρέας. Έμεινε φαίνεται εύχαριστημένη με το ήμισυ εκατομμύριόν της, και δεν κινήθη από το χωριό της καθόλου. Σημειώσατε ότι έμαθε τον θάνατον του σιζύγου της πολλας ήμέρας μετά τον ένταφισμόν του. Έμεινε λοιπόν εις το χωριό με την κόρην της και έζησεν εκεί τόσα έτη, χωρίς ποτέ να μάθη κανείς εις την Βραίλαν ότι αυτή ήτο νόμιμος σύζυγός και χήρα του βαθυπλάτου έμπόρου Ανδρέα Μυράλη.

— Απέθανε και αυτή κατά τα μέσα του 1897. Καί τότε ή μεγαλύτερα αδελφή της Βαρβάρα επήρε μαζί της την άνεψιάν της Εθφρυσίνην, επήρε και τα έπίσημα έγγραφα, από τα όποια αναμφισβητήτως έπιστοποιείτο ο γάμος της αδελφής της με τον Έλληνα Ανδρέαν Μυράλην, και έκαμιν εις τα δικαστήρια και το προξενείον τα απαιτούμενα δικήματα, ζητούσα δια την άνεψιάν της, την όποιαν εκηδεμόνευεν, όλην την κληρονομίαν του θείου μας.

— Η αίτησις αυτή ήτο δικαιοτάτη και νικηφόρα. Αφού δεν άρισε διαθήκην ο θεός, μόνη του κληρονόμος ήτο ή κόρη του. Καί ή κορη του αυτή, συνοδευομένη από την θείαν της, είχε ένθρη πρό όλίγων ήμερών εις τος Άθήνας δια να παραλάβη την περιουσίαν της. Ο δικηγόρος ήλθε να είδοποίηση δια όλα αυτά την μητέρα μας, προσθέτων ότι ή εξαδέλφη μας Φρόσω ένόμεινε να ένθρη μετα δύο ήμέρας εις τον πύργον του Διμαλά.

— Καί τώρα, έμεις τί θά κάμωμε; ήρώτησα τον Μάριον.

— Άπλούστατα, θά φύγωμεν από εδώ, όταν ένθρη ή εξαδέλφη μας και της παραδώσωμεν το κτήμα της.

— Θά φύγωμε και από το σπίτι των Άθηνών;

— Έννοείται, αφού δεν είνε δικό μας, ειπεν ο Μάριος.

— Μά είνε τόσο κακή ή εξαδέλφη μας ώστε να μας αφήση στους πέντε δρόμους;

— Δεν ήξεύρω αν είνε καλή ή κακή ή μητέρα όμως μου ειπεν ότι πρέπει να το έχωμεν υπ' όψει να είδοποιήσωμεν, έμεις οι δύο, και τα άλλα παιδιά.

— Καλώς ήρισες, Φρόσω, ειπε. Καλώς ήρισες στο σπίτι σου... Δέσποινα, ή Φρόσω... Παιδιά, ή εξαδέλφη σας.

— Καλημέρα σας, ειπεν ή Φρόσω. Καί άμέσως επρόθεσε:

— Η θεία Βαρβάρα μου ειπε πως θά με ζηλεύετε.

— Καλέ, τί λόγια είνε αυτά, κόρη μου; Μην τα ζαναπής άλλη φορά! της απήντησε με γλυκόν τόνον ή μητέρα.

— Έσφαλα... με συγχωρείτε! ειπεν ή Φρόσω με χαμηλήν φωνήν.

— Έννοείται, ότι σε συγχωρώ... Δέσποινα, δδήγησε την εξαδέλφην σου στο δωμάτιό της να ξεκουρασθή.

— Πρώτην φοράν εις την ζωήν μου έβλεπα τέτοιο κορίτσι. Όχι πως ήτον άσχημη ή Φρόσω, αλλά ήτον ώχρα και είχε πολυ έντονικ τα χαρακτηριστικά τα μάτια της όμως ήσαν τρέλλα — εύμορρα, και γεμάτα από έκφρασιν. Δεν επέρασαν ούτε δέκα λεπτά της ώρας, αφ' ότου έμείναμεν μόνικ, και είδα ότι τα μάτια της εξαδέλφης μου ήσαν σαν άνοικτο βιβλίον, ότι είχε στην ψυχήν της, ότι έσουλλογίζετο, το έβλεπα στα μάτια της.

— Σ' άρέσει ή θεά από εδώ; Κύτταξε τί ώραία που φαίνεται το περιβάλι, και πέρα ή θάλασσα, της ειπα, ένφ την ώδηγούσα προς το παράθυρον.

Ο Άφροδης ήτον ένας ώραιότατος με-

γάλος σκύλος, ο άγαπημένος των δύο διδύμων.

— Έίχα και άλλην παραγγελίαν από την μητέρα: να φροντίσω να έτοιμασθή το δωμάτιον της Φρόσως. Καί όλην την ήμέραν εις αυτό κατέγινα. Έβαλα τας υπηρετριάς να καθαρίσουν και να στρώσουν έν από το ώραιότερα δωμάτια του πύργου, όπου άλλοτε έμεινεν ο πατέρας. Έγώ με τα χέρικ μου έτοιμοθέτησα μίαν κουνιστήν πολυθρόναν κοντά εις το παράθυρον, και έβγαλα μερικά από τα άγαπημένα μου βιβλίικ επάνω στο τραπέζικ.

— Θά της άρέσει να διαβάξη ώραία πράγματα! έσκέφθην.

— Καί είχα εισέλθη πάλιν εις εκείνο το δωμάτιον δια να βάλω μερικά δροσερά γαρύφαλλα εις το άνοθοχετόν, όταν ήκουσα το άμάξικ που ξεθασε και έσταμάτησεν εμπρός εις την βεράνδαν.

— Έτρεξα άμέσως κάτω. Ο Μάριος άνοιξε την θυρίδα της άμάξης, ένφ ή μητέρα έστέκετο εις τα σκαλοπάτια της βεράνδας όπισω της ήσαν τα άλλα παιδικ.

— Έίδα τότε ένα κορίτσι, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο, να κατεβόνη από το άμάξικ. Έσήλωσε τα μάτια του, — δύο ώραιότατα μαύρα μάτια, — προς την μητέρα. Η μητέρα έχαμογέλασε γλυκά, και άνοιξε την άγκαλιά της.

— Καλώς ήρισες, Φρόσω, ειπε. Καλώς ήρισες στο σπίτι σου... Δέσποινα, ή Φρόσω... Παιδιά, ή εξαδέλφη σας.

— Καλημέρα σας, ειπεν ή Φρόσω. Καί άμέσως επρόθεσε:

— Η θεία Βαρβάρα μου ειπε πως θά με ζηλεύετε.

— Καλέ, τί λόγια είνε αυτά, κόρη μου; Μην τα ζαναπής άλλη φορά! της απήντησε με γλυκόν τόνον ή μητέρα.

— Έσφαλα... με συγχωρείτε! ειπεν ή Φρόσω με χαμηλήν φωνήν.

— Έννοείται, ότι σε συγχωρώ... Δέσποινα, δδήγησε την εξαδέλφην σου στο δωμάτιό της να ξεκουρασθή.

— Πρώτην φοράν εις την ζωήν μου έβλεπα τέτοιο κορίτσι. Όχι πως ήτον άσχημη ή Φρόσω, αλλά ήτον ώχρα και είχε πολυ έντονικ τα χαρακτηριστικά τα μάτια της όμως ήσαν τρέλλα — εύμορρα, και γεμάτα από έκφρασιν. Δεν επέρασαν ούτε δέκα λεπτά της ώρας, αφ' ότου έμείναμεν μόνικ, και είδα ότι τα μάτια της εξαδέλφης μου ήσαν σαν άνοικτο βιβλίον, ότι είχε στην ψυχήν της, ότι έσουλλογίζετο, το έβλεπα στα μάτια της.

— Σ' άρέσει ή θεά από εδώ; Κύτταξε τί ώραία που φαίνεται το περιβάλι, και πέρα ή θάλασσα, της ειπα, ένφ την ώδηγούσα προς το παράθυρον.

— Καλέ, ως άφίωμε τα περιττά λόγια! Δεν μ' άρέσει να κάμνω ψευτοκομπλιμέντα, ούτε να μου κάμνουν. Εις τα πράγματα άμέσως! Δεν το προτιμάς και συ έτσι;

— Μά... βέβαια, της απήντησα. — Λοιπίν, θά σου κάμω μίαν έρωτησιν, είτε και με έκύτταξε κατόμματα. Με μιτάς, δεν είνε έτσι, με μισείς! Πές μου την αλήθειαν!

(Έπειτα συνέχισα)
ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΝ
ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ
ΤΟ ΒΡΑΒΥΘΕΝ Α' ΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 8300
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
(Τέ προηούμενον φύλλον, σελ. 230)

Σας παρουσιάζω τους ήρωας: Ο Λευκός (σκύλος καλοκαμμένος, δυνατός και άτακτός σαν μικρό παιδί) όταν εξ άπροσέξικς μείνη λυτός, κάμνει τον κόσμο άνω κάτω, έμβαίνει εις το κουμάσι, τρώγει τ' αυγά, τρομάζει τας δριττας, τρυπώνει εις τον σταυλον, γαυγίζει, τρέχει άνάμετα εις τα πόδια των άγγελάδων, των μοσχαριών, των χοίρων, κάμνει έφροδον εις το μαγειρείον όταν λειπή ή κυρά Μάρθα αν μάλιστα συνκνητήρη και την γίταν Πίσσαν τότε γίνεται του Κουτρούλη ο γάμος.)

Η Μικρομούρα με την κόρην της (δηλαδή ή γουρουνη με την γουρουνοπούλα της με συμπάθειο, έχουν τας εξήρηνητικας, και αν δεν άνεκάλιψιν καμμίαν Άμερικην, αλλά πάντοτε σκαλίζουν τα σκουπίδια και τας αλαθαρσίας και άνκαλύπτουν πράγματα πολύτιμα δια το στομάχι. Αυτό δέ, το κάμνουν από λαίμαργίαν) παραδείγμα τα μικρά, και κάποτε τα μεγάλα μας αδελφια, δια εζήλευσαν την δόξαν του Νάισιν και σκαλίζουν τους μπουρεδες και τα έρμαρια. Όχι, δεν το κάμνουν από λαίμαργίαν, σās βεβχιών)

Ητο μεσημέρι καλοκαιριού. Ο Λευκός, έκοιμάτο ήσυχα επάνω εις την στέγην του οικίικου του, ή έποίησ τω έχρησίμεν ως ταράτσα, πάντοτε όμως δέμιος. Έρχγε το γεύμα του, και έπειδη με το καθηρέ, λέγον πολλοί, γίνεται τακτικώτερη ή χώνευσις, έκούλουριάσθη εκεί επάνω. Εις το πλαγιόν δένδρον τα σπουργίικα έκελαϊδούσαν τσίου, τσίου, ο τζιτζικας έφαλλε μονότονα. το άγεράκι έφύτα νανευριστικά, και ο ήλιος έχάτιζε τόσοσ άπαλά το άσπρον τρίχωμα του Λευκού, όττε ο καίμενος περδόθη εις τας άγκάλας του Μορφώως και έκοιμήθη με όνειρα εύτυχίας.

Αλλά... (άχ, αυτό το άλλα!) κημιά απόλαυσις δεν είνε σωτή εις τον κόσμο. Κατά τύχην τότε επέστρεφε από τον προώνον γύρον της και ή Μικρομούρα με την μιράν της... (ο ά-

νάδοχος της άκόμη δεν της έδωκεν όνομα.) Η καίμενη ή Μικρομούρα πόσο είχε ύποφέρη! αν την έβλέπατε πριν από ένκ μήνη! ήτο πετσό και κόκκαλο.

και τον οικουμένη ή γουρουνοπούλα άρχισε ν' άνυπομονή δια την μακράν έπίσκεψιν της μητρος της, και ως να της έλεγε: «πάμε!» έγρύλλισε δυνατά.

«Ο νοικοκύρης έκοιμάτο εις την στέγη άνυπόποιος.»

το ρύγχος της ήτο πλέον σουβλερόν από τώρα, ή κοιλιά της δεν ήγγικε πλέον όπω; πριν την γή, το δέρμα του λαϊμού της δεν έσχημάτιζε διπλες από το πάχος, και τα αυτιά της έφάγκριζαν από

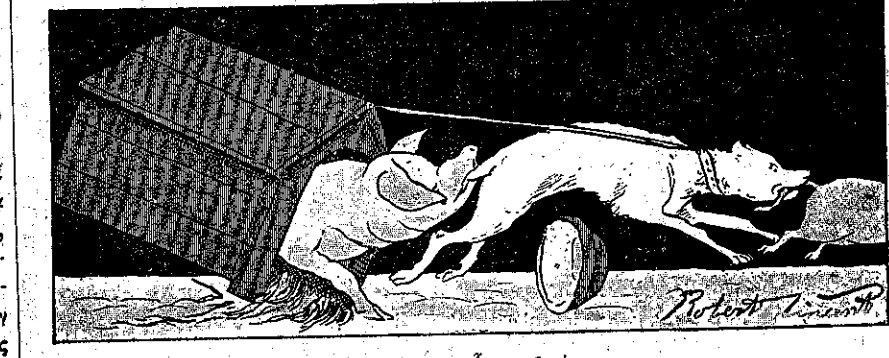
Δυστυχί της! Ο Λευκός άκούει, ξυπνά, ή κοιλιά της δεν ήγγικε πλέον αυτιά του, κινεί την ουρά του με όργήν. Έννοεί τί συμβαίνει, το αίμα άνκαίνει εις την κεφαλήν του δια την αυθάδη ταύτην έ-

«Η γουρουνοπούλα... προσπαθεί να φύγη»

την αδυναμίαν πόσον υπέρρη! Πρώ της θύρας του Λευκού άκριώδης, ή μυρωδιά των άπομειναριών του φαγητού του την έσκαϊδάλις! στρέφει, βλέπει δεξιά άριστερά, κανείς έμβαίνει λοιπίν εις το

ρευναν του οίλου του. Βλέπετε είχε κινησθε τις αδυναμίας του έφερε και αυτες τις δύο πήρας του Αισώπου, και δεν έσκαϊδάλις! στρέφει, βλέπει δεξιά άριστερά, κανείς έμβαίνει λοιπίν εις το και λιγίικι κάμνει κατ' οίκον έρευναν

«Το δάγκαμα ήτο φοβερόν.»

σπιτάκι του Λευκού και βισιτιά βίχστικα τρυχανίει δ,τι εύρη. Καί ο νοικοκύρης έκοιμάτο επάνω εις την στέγην άνυπόποιος. Αλλά, όπως λέγει ή προκρινιεται κατ' επάνω της, δεν έννοεί γαλά τι συμβαίνει, αλλά προσπαθεί να φύγη.

όταν έμβόνη εις τον όρνθώνα, εις τον σ' αυλον, εις το μαγειρείον... Αϊφνης, ή γουρουνοπούλα βλέπει ένα έγκον να ριπίσται κατ' επάνω της, δεν έννοεί γαλά τι συμβαίνει, αλλά προσπαθεί να φύγη.

πλὴν ὅπως τῆς Ἀργούσας ἡ πρόμνη μεταξύ τῶν Συμπληγάδων, καὶ τῆς γουρονοπούλας ἡ οὐρά ἐπίσθη μεταξύ τῶν σιαγόνων τοῦ Λευκοῦ. Ἡ καίμενη ἡ γουρονοπούλα ἐφώναζε τόσο σπαρακτικά ὥστε ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς Μακρομούρας ἐγίνε χίλια κομμάτια...

Ἀλλὰ μιὰ μητέρα γίνεται θηρίον ὅταν κινδυνεύῃ τὸ τέκνον τῆς· τὸ μάτι τῆς ἐμαύρισε ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν μ' ἕνα φοβερὸν γρύλλισμα, ποῦ ὁ Λευκὸς ἀνατρίχιασε, χούμισε πάνω του τὸ πρῶτον πράγμα που ἤγγισε τὸ δόντι τῆς ἦτο ἡ ώραία οὐρά του· τὸ δάγκμα ἦτο φοβερὸν ἀπὸ τὸν πόνον ὁ Λευκὸς παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ· ἔκαμε νὰ γυρίσῃ καὶ ἡ γουρονοπούλα κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ τότε καὶ ἡ Μακρομούρα, προτοῦ προλάβῃ νὰ ἐπιτεθῇ ὁ Λευκός, ὀπισθοχώρησε καὶ ἐκάθησε μετὰ τὴν κόρη τῆς ἀπέναντί του, ἐννοεῖται ἐκτὸς βολῆς τῶν ἐνύχων καὶ τῶν σιαγόνων του. Τὸ πεδίον τῆς μάχης ἦτο ῥητισμένον μ' αἷμα· τότε ὁ Λευκὸς κατηράσθη τὴν ἀλυσίδα ἡ ὁποία δὲν τον ἄρινε νὰ ἐκδικηθῇ, καὶ μετὰ πᾶν ἔγλειψε τὴν αἱματωμένην οὐράν του, ἐνῶ ἡ ἀντίπαλός του περιποιεῖτο τὴν οὐράν τῆς κόρης τῆς. Δυστυχῶς, αἱ περιποιήσεις ἦσαν μάταιαι· τὰ τραύματα ἦσαν σοβαρά. . . . ἡ Μακρομούρα μετὰ τὴν συνειδήσεως βλέπει κολοβὴν τὴν κόρη τῆς, διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς ὅποιας τόσο ὑπερηφανεύετο. Ἐμαθὲς πλέον ὅτι κατ' οἶκον ἔρευνα μόνον εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰς τοὺς λωποδύτας (ἐν παρενθέσει) ἐπιτρέπεται.

Ὁ Λευκὸς εἶνε πλέον λογικώτερος καὶ ἡσυχώτερος· ὅταν οἱ σκύλοι τῆς γειτονείας περνοῦν καὶ τον βλέπουν κολοβόν, σείουν τὴν οὐράν των μετὰ ὑπερηφάνειαν καὶ μετὰ εἰρωνείαν· καὶ ὁ Λευκὸς ρίχνει κάτω τ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του. Δυστυχῶς μόνον τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΡΕΤΗ

Μέρα γλυκειά ἔτσι ἡσυχὴ ἔτσι ώραία
Λέε οὐρανός· καὶ γῆ κ' ἔχουν γιορτή.
Μὰ ἡ βραδυνὴ δροσιά τῆ δύσει τῆς θά κλάψῃ
Γιατὶ θενὰ χαθῇ.

Τριαντάφυλλο ποῦ τὸ λαμπρὸ του χρῶμα
Θαμπόνει κάθε μάτι ποῦ το δῆ,
Μὰ μεστὸν τάφο του ἡ ρίζα του φυτρώνει,
Κι' αὐτὸ θενὰ χαθῇ.

Κ' ἡ ἀνοίει δλη δροσιά καὶ ρόδα
Ἀνθόσπαρτη, γλυκειά καὶ γελαστή.
Ὅλα τὰ κάλλη που σκορπίζει θὰ περάσουν
Καθένα θὰ χαθῇ.

Μὰ ἡ ψυχὴ ποῦνε καλὴ κι' ώραία
Μονάχη δὲ φοβᾶται νὰ χαθῇ
Κι' ὁ κόσμος ἀν καὶ γίνῃ στάχτη
Ἐκείνη θενὰ ζῇ.

[Ἐν τῶν τῶν Ἀγγλοῦ ποιητῶν
George Herbert]

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

— Θέλεις, μικρούλα μου κυρία, ἕνα σπουργιτάκι;

— Ὄ! ναι, κύρ Αὐγουστῆ! . . . Τὸ ἤθελα!

Δύσκολα τὰ καταφέρνουν αἱ μητέρες νὰ ἀντισταθοῦν σὲ τέτοιες ματιές. . .

Καὶ ἡ Ἄννα Ναυλίτου, μιὰ ξανθοῦλα δέκα χρόνων, σηκώνει τὰ ματάκια τῆς γεμάτα παρακάλια, καὶ κυττάζει τὴν μητέρα τῆς.

— Τὸ ἤθελες, αἰ; . . . Πάρε το λοιπόν.

Ἐνα κεφαλάκι τρομαγμένο, ἕνα σωματάκι μετὰ πουπουλάκι, δὺς φτερουγίτσες που προσπαθοῦν νὰ νοήξουν, — ὅλα αὐτὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ χονδρὴ χερουκλα τοῦ κύρ Αὐγουστῆ, σὶδ ἄσπρη χεράκι τῆς Ἄννας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΜΟΡΟ

Τὸ εἶχε πιάσῃ ἕνας φόβος, μὰ τί φόβος! — μέσα στὴν παράξενη καὶ σκληρὴ φωλιά, ποῦ ἦταν καμωμένη ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ κύρ Αὐγουστῆ. Καὶ εἶχε ἀγρίεψῃ.

Ἀλλὰ, ὅταν τὰ ἄσπρη χεράκια ἄρχισαν νὰ το χαϊδεύουν καὶ νὰ το περιποιοῦνται, γρήγορα ἐγίνε ἡμερο, κ' ἐξέχασε τὴν ἀληθινὴν μαμμὰ του, τὰ ἀδελφάκια του ποῦ εἶχαν σκορπίσει ὅλη τὴν ἀλήθειαν, καὶ ποῖς ξέρεί πῶς νὰ ἐκακοπερνοῦσαν.

Ἦταν τόσο μικρὸ τὸ καίμενο! Ποῦ νὰ συλλογιθῇ αὐτὰ τὰ λυπητερά πράγματα: . . .

Ἡ Ἄννα πρὸς χάριν του παραμέλησε τὲς κοῦκλες τῆς. . . καὶ λιγάκι τὰ μα-

θήματά τῆς! Ἐπρεπε νὰ το περιποιηθῇ τὸ παιδάκι τῆς! Δὲς του λοιπὸν φαγάκι μετὰ μιὰ καθορὴ πεννίτσας τῆς καλλιγραφίας γιὰ κουτάλακι. (Συνιστᾷ τὴν ἐφεύρεσιν εἰς τὲς παραμανίτσες τῶν μικρῶν πουλιῶν, ποῦ πέρτουν στέες αὐλῆς ἀπὸ τὲς φωλιές των, διότι εἶνε πολὺ πρακτικὴ. . .) Ἐπειτα ἤθελε ἡ εὐγενεῖα

α Τοῦ ἔφτιαξε μιὰ ώραία φωλιτσα. *

του, σώνει καὶ καλά, νὰ κοιμᾶται σὲ φωλιά. Ἡ Ἄννα λοιπὸν ἐκάθησε καὶ του ἔφτιαξε μιὰ ώραία φωλιτσα μετὰ βᾶτια, μετὰ φανέλλα καὶ μ' ἕνα κουτάκι ποῦ εἶχε πρῶτα τσοκολατίτσες. Αὐτὲς ὅμως ὁ κύριος Σπουργιτάκης, ἐπρωτιμοῦσε καὶ ἀπὸ τὴν ώραία αὐτὴ φωλιτσα, νὰ φωλιάζῃ ἡ μέσα στὴν ποδιά τῆς, ἡ μέσα στὴν τσεπίτσα τῆς, ὅπου εὕρισκε πολλὴ ζεστασίαν, ἡ ἐπάνω στὸ χεράκι τῆς, ὅπου ἐκαθότανε ἡσυχος καὶ μακάριος, σὰν κ' ἐκεῖνις τὲς ὄρνιθες που κάνουν εἰς ζαχαροπλάστια καὶ κλωστοῦν τὰ αὐγουλάκια των, ποῦ εἶνε ἀπὸ ζάχαρι. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

Οἱ τρεῖς Ἀγγλοὶ ἐκολακεύθησαν πολὺ μετὰ τὴν δῆλωσιν.

— Καὶ ἐπειτὰ ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μπαρράν, αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ψηλὸς καὶ ξανθοὺς εἶνε ὁ Ἀλβέρτος Λουβεν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μαρτίνον. . .

— Ὅλος κι' ὅλος, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς Ὁλλανδὸς, προσκλινόμενος.

— Καὶ αὐτὰ τὰ δύο καλὰ παιδιὰ, ποῦ στέκονται παράμερα, εἶνε ὁ Νίλς Χάρμπε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Θωμᾶν, καὶ ὁ Ἀζελ Βίκμπορν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σταυρόν. . .

— Βλέπετε; . . . οὔτε ἕναν δὲν λαθεῖτε! Καὶ σὺ ἐκεῖ κάτω, ὁ μικρούλης, μετὰ τὰ πονηρὰ μάτια, ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῆς ἡσυχος, ὁ διάβολος νὰ μετὰ πᾶρῃ ἂν δὲν ἔχῃς τὲς φλέβες σου γεμάτες ἀπὸ γαλλικὸ αἷμα. . .

— Ὡς τὴν τελευταία ρανίδα, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Διότι ἐγεννήθη καὶ στὴ Μαρτινίκα. . .

— Καὶ . . . ἔκαμες ἄσχημα!

— Γιατὶ . . . ἄσχημα; — Μάλιστα, κύριε! Ἄμα γεννιέται κανένας Γάλλος στὰς Ἀντίλλας, ὀφείλει νὰ γεννηθῇ στὴ Γουαδελοῦπα καὶ ποθενὰ ἄλλου, διότι ἡ Γουαδελοῦπα . . . εἶνε ἡ Γουαδελοῦπα!

— Γεννιέται καθένας ὅπου . . . μπορεῖ! ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ ἄρχισε τὰ γαχανν.

— Εὖγε διὰ τὴν ἀπάντησιν, παληκάρι μου! ἀπήντησεν ὁ ἄποικος, καὶ μὴν υποθέσῃς ὅτι θὰ σοῦ κρατήσω κανίαν. . .

— Καλέ, καὶ ποῖς μπορεῖ νὰ κακιώσῃ μετὰ τὸν Τωνῆ, θεῖε; διέκοψεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν.

— Καὶ μὴ νομίζετε, ἐπρόσθεσεν ὁ κληρονομητὴς, ὅτι μετὰ αὐτὰ που λέγω ζητῶ νὰ υποτιμῆσω τὴν Μαρτινίκαν, τὴν Δεσιράδαν, ἡ τὰς ἄλλας γαλλικὰς νήσους! . . . Ἀλλὰ, τί νὰ σας πῶ! . . . εἶμαι ἀπὸ τὴν Γουαδελοῦπαν, καὶ αὐτὸ τα λέγει ὅλα! . . . Ὅσο γιὰ 'κεῖνον ἐκεῖ τὸν ψηλόλιγνο, μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά. . . δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶνε ὁ Μάγνος Ἄνδερς. . .

— Ὅλος κι' ὅλος, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν. Ἐθύρτε μάλιστα ὅτι εἰς τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον δὲν ξαναυρῆκε τὸ νησί του, ἡ τοῦλάχιστον δὲν το ἤυρε σουηδικόν. . .

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Μπαρράν, τὸ ἐμάθμεν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ το πάρετε καὶ τόσον κατὰ κράτος, Ἄνδερς! Ἐμεῖς θὰ σας ἔχωμε ὡς ἀδελφούς μας, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ συμφωνήσετε καὶ σεις ὅτι ἡ καλλιτέρα γῆ τῆς Σουηδίας εἶνε ἡ Γαλλία! . . .

Τοιοῦτου εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ θεῖος τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν. Ἡλικίας 46 ἐτῶν, μέγας φιλαθλος καὶ κυνηγὸς ἐνώπιον Κυρίου — ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ κ. Πάττερσον — διέτρεχεν ἔφιππος τὰς ἀπερᾶντους φυτείας του, ἀγαπᾷν τὴν κλωδιῶν, ὡς ἀληθινὸς ἀγροδίαιτος εὐπατριδης, εἰς ὅλα χῶνων τὴν οὐράν του, ἄγαμος δέ, καὶ ἐπομένως σωστὸς θεῖος ἐξ Ἀμερικῆς, διὰ τοὺς ἀνεψιούς του καὶ τὰς ἀνεψιάς του. Μόλις τον εἶδαν οἱ νεαροὶ μας ποντοπόροι, καὶ τον ἔκατ' ἀλαβαν ἀμέσως τί ἤξιζεν, ὡς νὰ εἶχαν ζήσῃ εἰς τὰς φυτείας του ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεώς των.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ κ. Μπαρράν ἐπρόσθεσεν:

— Εἰς τὰς ἐνδεῖα, τὸ πρόγευμα. . . πρόγευμα πρῶτης τάξεως γιὰ ὅλους! Ἀκούτε, κύριε Πάττερσον; . . . Δὲν ἐνοῶ οὔτε δέκα λεπτὰ ν' ἀργήσετε. . .

— Ἐχετε πεποιθήσιν, κύριε, εἰς τὴν χρονομετρικὴν μου ἀκρίβειαν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Πάττερσον.

Ὁ κ. Μπαρράν ἐπῆρε τὸν ἀνεψιόν του καὶ ἔφυγεν μετὰ τὴν βάρκαν του ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὶν ἀπὸ τὰς ἐνδεῖα, ὁ κ. Πάττερσον καὶ οἱ λοιποὶ ἀ-

ριτεῖς ἀπεβιβάσαντο εἰς τὴν προκουμαίαν. Ἐκεῖ τοὺς ἐπερίμεναν αἱ ἄμαξαι, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθάνον εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς Σταυροροδῆς, ὅπου τοὺς ἐπέδεχθησαν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν καὶ ὁ θεῖος του.

Εἰς τὴν τραπεζοκρίνον ὅμως τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐπαυλῆς τοὺς ἐπέδεχθη ἕν ἐξαίρετον πρόγευμα, μᾶλλον χρῆστικὸν παρὰ λεπτόν καὶ ἐλαφρόν. Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἐτίμησεν ἐκεῖνη ἡ πεινασμένη νεολαία τὰ μπουττία καὶ τὰ ψάρια, τὸ κυνήγι, τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φρούτα τοῦ κτήματος, τὸν ἐκλεκτότατον καφφέν, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν Γουαδελοῦπαν, ἀνεκνήρυθη ἀνώτερος ἀπὸ τὸν τῆς Μαρτινίκας, διὰ μόνον τὸν λόγον ἔτι προήρχετο ἀπὸ τὰ καφφεόδενδρα τῆς Σταυροροδῆς!

Καὶ ἄλλη ὀμιλία δὲν ἐγένετο παρὰ τὸ ἐγκώμιον τῆς Γουαδελοῦπας, μετὰ ἀπειρίαν προπόσεως, τὰς ὅποιας ἐπρεπε ν' ἀποδίδουν οἱ καλεσμένοι.

Τέλος ἤρρισε σοφωτάτη συζήτησις μετὰ τοῦ κ. Μπαρράν καὶ τοῦ κ. Πάττερσον περὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἀξίας ἐκάστου τῶν τμημάτων τῆς ἀποικίας καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν τῆς, ἡ ὁποία κατέληξε μετὰ ἄλλας ἐνθουσιώδεις προποσεις. Τὴν τελευταίαν μάλιστα τὴν ἔκαμεν ὁ κ. Πάττερσον:

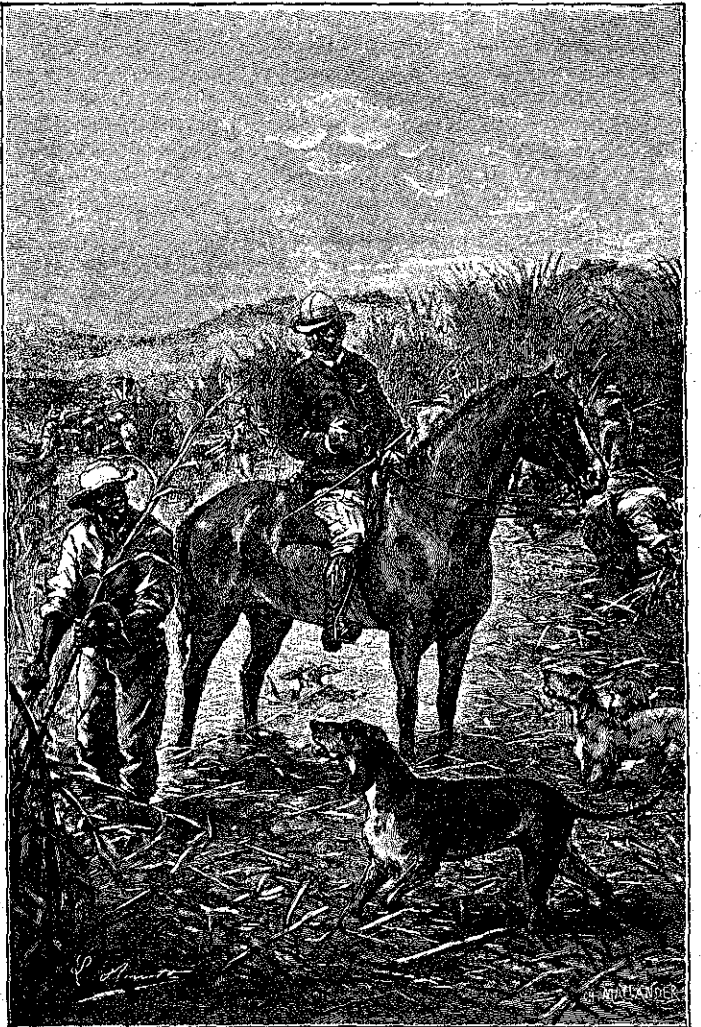
— Εἰς ὑγίαν τοῦ φιλοζῆνου φίλου μας!

Αἰζητωκραυγαὶ τῶν μαθητῶν δὲν τον ἄρισαν νὰ προσθέσῃ περισσότερα.

Ἀλλὰ πόσον ἠγχαριστήθη ὁ φιλόξενος φίλος, ὅταν οἱ καλεσμένοι του ἐπισκέφθησαν τὸ κτῆμα του, τὸ ὅποιον τόσον θαυμασιῶς συνετηρεῖτο καὶ διὰ τὸ ὅποιον τόσον δίκαιον εἶχε νὰ ὑπερηφανεύεται ὁ κ. Μπαρράν! Χάρις εἰς τὸ ἐ-

πιστημονικώτατον σύστημα τῆς ἀρδεύσεως, οἱ κάμποι τοῦ σακχαροκαλάμου ἐφαίνοντο μέλλοντες νὰ δώσουν πλουσιωτάτην ἐτοδείαν. Τὰ καφφεόδενδρά του, καίμενα εἰς ὕψος 200 ἕως 600 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, παρῆγον καφφέν πρᾶγματι ἀνώτερον ἀπὸ τὸν καφφέν τῆς Μαρτινίκας. Τὰ χλωρότατα λειβάδια, αἱ φυτεῖαι τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ βάμβακος, ὡς καὶ τῶν ἄλλων δευτερευόντων προϊόντων, οἱ λαχνόκηποι καὶ αἱ συστάδες τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἐκίνησαν τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμόν τῶν νεαρῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Μπαρράν εἶχεν

α Διέτρεχεν ἔφιππος τὰς φυτείας του. (Σελ. 237, φθλ. α')

εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του πολυάριθμον προσωπικὸν ἐξ ἐλευθέρων μαύρων, ἐντελῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὸν προϊστάμενόν των, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπρωτιμῶσαν νὰ θυσιάσουν ἐν ἀνάγκῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας των παρὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν καλοπέρκσιν που εἶχαν εἰς τὸ κτῆμα τῆς Σταυροροδῆς. . .

Οἱ ἐκιδάται τοῦ «Γοργού» ἐπεσκέφθησαν καὶ ἄλλα ἀξιοθέατα μέρη τῆς Γουαδελοῦπας. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν

αφρίζων των, την 20 Αυγούστου, εν μη...

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΜΟΥ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ)

Επιμένεις λοιπόν να μάθης ποιά μωδίστα μου έρραψε το φορεματάκι...

Επιμένεις λοιπόν να μάθης ποιά μωδίστα μου έρραψε το φορεματάκι...

Η μαμά μου ήτο τόσο ευχαριστημένη που έδλεπε την μινάκριθ ή κόρη της να ντύνεται τόσον κομψή...

Πρέπει όμως να ομολογήσω, ότι με αυτόν τον τρόπον είχαμ' ευρή την ήσυχία μου...

Βλείνη την ήμ'ριν, όμπεκμπές ήθε στο σπίτι με το πρόσωπον τόσον άνω...

Δεν ξέρω, ούτε θέλω να το μάθω! Γνωρίζω ότι τον Σεπτέμβριον μ' έστειλαν και στο Άρσάκειο...

Πώς τα καταφέρνομε, αϊ; - "Ακουσε το μουσικό μου. Αφού επέρρασαν αρκετό καιρός από εκείνη την καταστροφήν...

— Έγεις ανάγκη από φόρεμα. Μαρίνα μου, αλλά αι μωδίστες κοστίζουν παραπολύ!

Τότε επήρα θάρρος εγώ, και είπα: — Δωτέ μου τριάντα δραχμάς...

Η μαμά μου έφέλασε... έχαμογέλασε δηλαδή, και αυτό δια της βίας — από εκείνη την ήμ'ρη έχω ν' ακούσω το γέλιο της...

Δέν με άρρε να τελεώσω μου έδωτε τάς τριάντα δραχμάς...

Δέν με άρρε να τελεώσω μου έδωτε τάς τριάντα δραχμάς...

Δέν με άρρε να τελεώσω μου έδωτε τάς τριάντα δραχμάς...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Καί είν' αυτό το πείσμα μου, είν' αυτό το πείσμα μου...

Φκίνεται ότι το κατώριωτα, και το κατώριωτα μάλιστα τόσον καλά...

ANNA HYGIOTOU

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτός ηγναίει περίπατον με τον διδάσκαλό του...

— Βλέπεις αυτό το ποταμάκι του λέγει ο διδάσκαλος...

— Φαίνεται όμως ότι δεν το κάμνει με εύχρηστησιν...

Εσκέλη υπο του Ηλεκτρικού Σπινθηρός

Τοτό: — Στις κεραμίδες είναι ένα πραγματάκι και κάνει νιού νιού...

Μίμης: — Ούρ κοιμένε... γάτα!

Τοτό (θραμβευτικός): — Δέν το βρήκες!

Εσκέλη υπο του Εγχεον των Αντισηθέρων

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τον Μι. Λεβαντήν Κωνσταντινήν δια το βραβείον του εις τόν Διαγωνισμόν Διηγήματος...

Η προσοχή πρός αποστολήν Πνευματικών Άσκησεων δια τόν 8θον Διαγωνισμόν, ετελέσθη...

Μετά χάρις άπειρου αναγγέλλω τους ευτυχείς γάμους της φίλης μου Βιργινίας Π. Λουκροπούλου...

Ενώπιος της ερχομένης εβδομάδος θα δοθή εις την «Νέαν Σκηνήν» το νέον δράμα του κ. Ξενοπούλου (Φαίδωος).

Είχες μέγα δίκαιον, όταν έλεγες ότι τα βραβεία έρχονται όταν δεν τα περιμένει κανείς...

Είς το Άδριον Βραβείον, Πεπωμένον, ο Έσπανος είτε Α' είτε Β' είτε Γ', λογαριάζεται ως έην δέκατον έκτον...

περίεργον, αλήθεια, δλαι αι συνδρομήτρια της πόλεως...

Κρίμα που δεν έχω τόπον να δημοσιεύσω σήμεραν την επιστολήν του Λόφου του Γάνου!

Αγλή εν Ζώφω [ΕΕΕ] δια την ύπαιστήν επιστολήν. Συ είσαι εις θέσιν να κείνης καλύτερα...

Αι παραγγελίαι σου έτελεσθησαν, Φαροπούλα. Όσον δια την καταγγελίαν σου...

Κάποιος μου γράει άνωμόως. Είμπορεί να λέγη και σωστά πράγματα...

Εύγε, Αίθηρ, αθθερνά άσχολια σου είναι άντάξια μαθητοῦ...

Ενώπιος της ερχομένης εβδομάδος θα δοθή εις την «Νέαν Σκηνήν» το νέον δράμα του κ. Ξενοπούλου...

Το Κίτρινο Νεώριον — μά τί ήδα, — προστίνει να κάμωμ και ένα διαγωνισμόν...

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάναλλάξουν: ο Πύργος της Πέτρας με την Κάμαραν...

Επέρρασε ο πονόδοντος, Έσπερία Αδρα; Δέν επέρρασε ποτέ...

την του Μεσαίωτος και Νοσην Ρουμαίαν — ή Γλωσσοκόπη με την Μόνωσαν...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

Αυτός ομοίως, άνωμόως, άνωμόως, άνωμόως...

